

ג'ורג' ברנרד שאו אמר פעם שהוא כתב את חזרה למוטושלח כדי להיות בשלום עם אלוהי היהודים, ואת ז'אן ד'ארק כדי ל"השלים עם הנוצרים. כך הבטיח לעצמו יחסי ציבור טובים בעולם הבא.

טים רייס ואנדרייו לויד וובר הם אולי פחות שנונים משאו, אבל למרות גילם הצעיר, דואגים כבר גם הם ליחסי הציבור שלהם בעולם הבא: אחרי ישו כוכב עליון, מועילת לאחרונה בהצלחה גדולה בלונדון הצגתם יוסף וכתונת הפסים הצבעונית שלו. הצגה זו היא גילגול פופ לאגדת יוסף ואחיו, כאשר כל בני יעקב, פוטיפר, פרעה ושאר דמויות ספר בראשית מזמרים, במשך ארבעים דקות, פארודיות על כל סיגנונות הפזמונים של 50 השנים האחרונות.

ההפתעה, הפעם: אורחי ישראל לא ימתינו חודשים לראות את ההצגה. במהירות הברק, יוצג המחזמר בטלוויזיה הישראלית כמישדר מיוחד לחג הפסח. המחזמר, שנכתב על ידי הצמד כתרנגיל לפני חמש שנים והופיע תחילה בתקליט (בדיק כמו ישו כוכב עליון) סובל ממגרעת אחת חמורה — אורכו. הוא מספיק בקושי

פרעה

מלך היאור כאלביס פרסלי

למערכה אחת בתיאטרון. לכן, הוא הודבק בלונדון כמערכה שנייה לסידרה של מחזות מיסתורין דתיים מימי הביניים, והניגוד ש"בין עולם הפופ להטפות האמונה במאה ה-14

אם לגבי הבמה אורכו של יוסף וכתונת

אחרי

ז'אן מורו,

בריז'יט בארדו,

אני ז'רארדו

וליה מינלי —

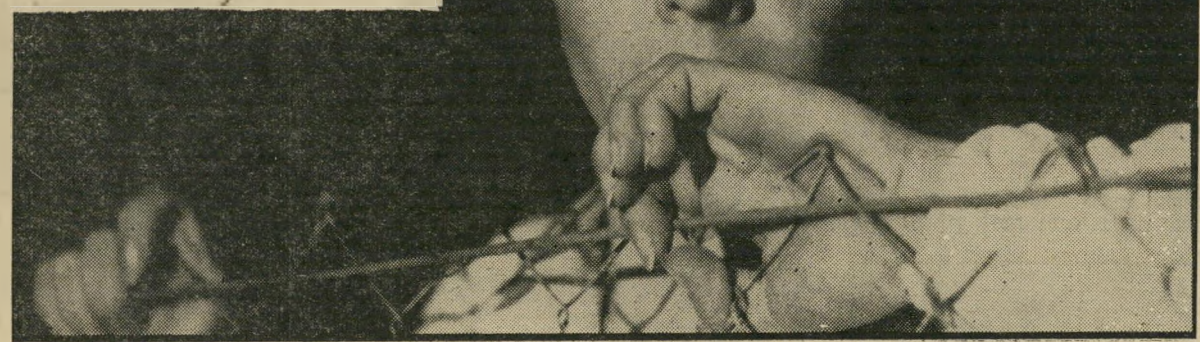
לפתע החליטה גילה

אלמגור להסתכן

בקאריירה חדשה לגמרי:

בחור זמרת קאבארט

בהופעת יחיד

הבה נא, גילה!

בתיאטרון אני נותנת לקהל כמעט הכל, אבל משאירה תמיד קצת בשבילי. בקול נוע צריך לשחק קטן-קטן, אחרת זה מזויף, ואילו כאן, צריך לתת הכל. אני עומדת בשעת חזרה, וחושבת על האדם שישב בכסא העומד עכשיו ריק, מולי. שאצטרך ללהוש לתוך אוני, ולהביט לו ישר בפניו, לפנות אליו, ולאוילן בלבד. ואני חושבת: מה יהיה אם הוא יסב ממני את מבטו, או יפנה את ראשו הצידה. מה אעשה אז? ואז תופש אותי צדי צרפתי, הבמאי שלי, וצועק: גילה, למכור, את צריכה למכור! "וישנם ימים שאני קמה בבוקר מכוסה בויצה קרה, ואומרת לעצמי: לכל הרוחות, בשביל מה אני צריכה את זה? אבל אחרי הצהריים, כשאני לומדת בעליפה עוד שיר של גרשווין או של שרל טרנה, של ארתה קיט או מרלן דיטריך, עוד אחד מאותם שירים שתמיד אהבתי ותמיד חלמתי לשיר בקול — אני יודעת שלזה חיכיתי שנים, ואני מוכנה ללכת בעינים עצומות ל"קראת הרגע בו אתייצב לבדי, בשמלה שחורה, עם מיקרופון ביד, ואשתדל לתת גילה חדשה בפומון הישן-נושן:

קוראים לי בובה לולה
ביתי הוא מועדון
וליי יש פינאולה
בבית בסלון."

"אני זוכרת שיוחנן זראי, שיהיה לי בריא. היה מפציר בי: בואי גילה, נעבוד ביחד, אני מבטיח לך שאת תשירי. אבל לא העזתי, וגם היום אינני מעזת, ואין לי כל כוונה להתחרות בזמרות מיקצועיות. "מה שאני מתכוונת לעשות זה להגיש את עצמי בשירה, כמו שעושות שחקניות אחרות, כמו ז'אן מורו או אני ז'רארדו, כמו כל הזמרות של שנות ה-30, שהאלמנט הדומיננטי שלהן היה אישיותן ונוכחותן המסוגגנת — ולא הקול המלוטש."

וכך, ההליטה גילה אחרי התאונה, שי האתגר הבא שלה יהיה תוכנית קאבארט, בשם מועדון הזמר של לילה הקטנה — שורה של פזמונים משנות ה-20 והלאה. מוגשים באווירה אינטימית, בלי גינוני טקס, בלי תפאורה ובלי מילות קשר.

מרגע שהחליטה, התחילה המלחמה הגדולה. היום, כמה שבועות לפני הר חשיפה בסני הקהל, נושזה המלחמה ב"מלוא עוצמתה": אני נמצאת בטרואמה מתמדת, מספרת גילה, כשהיא מנסה ל"גרש עוד מעצור מתוך הבריקה העצומה של פחדים שהיא בעצמה ערמה לפניה: "בלילות אני מתעוררת כשאני ממשכה בתרגיליהיגוי שהתחלתי בחלומי. כי לי התחיל פתאום לשיר, זו מהפיכה גדולה.

אחת השעות הקדורות ביותר של גילה אלמגור נקבעה בזכרונה לפני פחות משנה. כשהיא כמעט מחוסרת-הכרה, לאחר שנפצעה קשה בתאונת-דרכים ב"מכוניתה החדשה, סנטרה קרוע ושפתה חתוכה לעומקה, התחננה אל האיש בחלוק הלבן בחדרי-המיון: "אני שחקנית, דוק! טור. זה כליהעבודה שלי" הרופא הי קשיש ענה ביובש: "או נגיד שאיבדת את כליהעבודה שלך."

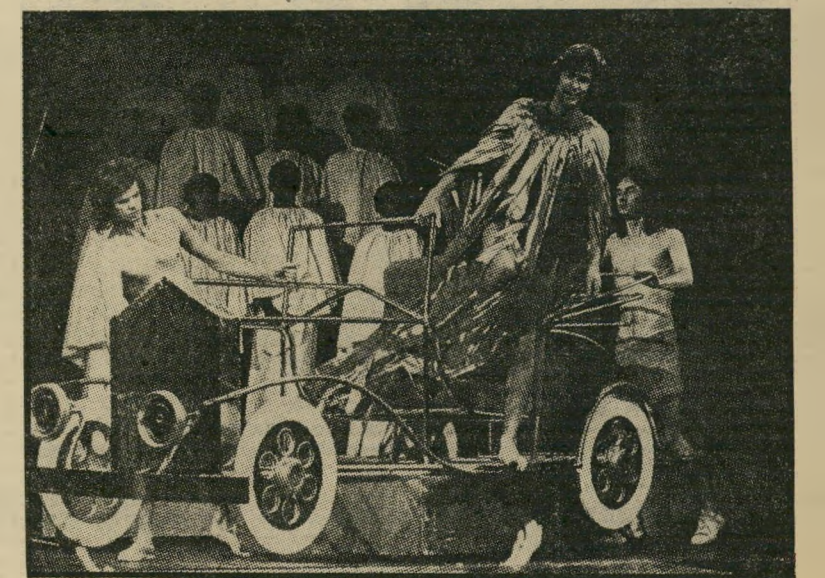
אילו היתה מצליחה לשכוח את הרגע הנורא הזה, ייתכן וגילה היתה מופיעה היום בעוד מחזה או סרט חדש. אבל אותו פסקדין קודר של הרופא ב"חדרי-מיון — שלא התגשם (מיד לאחר ש"התאוששה, עשתה גילה את הבית מרחוב שלוש, שהצגת הבכורה שלו התקיימה הי שבוע) — הדליק ניצוץ חבוזי אצל השחקר נית בעלת עיני השקר, הקול העשן ו"המיבטא הצברייצרוז כלשהו: לשיר.

לא, הכיחלילה, להיות זמרת. מחיי כת ה"ילדה של מוסדות", כפי ש"נוהגת גילה לכנות בגילוי-לב את ילדותה: "תמיד התקנאתי בזמרות טובות, כמה זה נפלא. חשבתי, כשאפשר להתבטא בשירה, הייתי מאזינה לחווה אלברשטיין או ל"ג'ון באיו או לאילנית, ומקנאה.

הפסים הצבעוניות שלו מהווה בעיה, לגבי הטלוויזיה זה מתאים בול. 40 דקות הוא האורך האידיאלי לתוכנית בידור משעש"עת: הפיזמונים קולחים בקלות, והבגדים הנוצצים והמבריקים עושים רושם עצום, בעיקר בצבעים, אבל גם בשחור-לבן זו בדוחא משעשעת הפליא.

יוסף הוא שחקן צעיר ונאה בשם גארי בונד, בעל מיבנה-גוף שרירי וחיוך מקסים, שאינו נראה כלל חסרי-אונים, כפי שניסו פעם לצייר אותו. פרעה, אותו מגלם גורדון וואלר (מחצית מצמד, שהיה פעם מפורסם, בשם פיטר וגורדון) לבוש בחליפה לבנה ונוצצת, הדוקה לגוף, מופיע מתחת לגלימה צחורה כהעקק מדויק של אלביס פרסלי — וגם מזמר בקול משומן ובהיגוי מטוש"ט, ממש כמו המלך.

הוא מדבר אל יוסף בניב אמריקאי, מע"ניק לו רולס"רויס כפרס ("מה שיכול אדם להסיק מ"14 פרות" הוא מתפעל). 11 הי אחים מופיעים בתחילה כעבדים, אחר כי אנשי פרעה, ולבסוף שוב כאחים. אחד מהם, פול ברוק, נראה כמו חבית עם ידיים ורגליים, למרות זאת הוא מקפץ ומרקד בקלילות מפתיעה, מעורר רעמי צחוק כאשר הוא בא לבקש עזרה מיוסף, עבורו ועבור משפחתו, הגוזעת ברעב — זאת, כשנטריו הרבים מתנדדים בשלווה.

יוסף במצריים על גבי הפרס, "רולס"רויס" במחיר 14 פרות

יוסף בכנא, הפעם ומר צעיר